

Til § 10.

Sparekassernes Bogholderi har i de siden den nugældende Sparekasselovs Ikrafttræden forløbne Aar oftere vist sig at lide af betydelige Mangler. Uagtet der af Tilsynet i Aarenes Løb i væsentlig Grad ved Indvirkning paa Kassernes Bestyrelse er bød det herpaa, har Kommissionen anset det rettest i selve Lovforslaget at foreslaa indsat visse Hovedbestemmelser med Hensyn til Kravene til Kassernes Bogføring, idet man dog har anset det for mest formaalstjenligt at overlade Udarbejdelsen af de nærmere Forskrifter, der i denne Henseende maatte anses paarkrævede, til Indenrigsministerens Foranstaltning. Medens man i øvrigt ikke skal indlade sig paa en mere indgaaende Motivering af de foreslaaede Bestemmelser, hvis praktiske Nytte maa anses for indlysende, skal man dog særlig betone, at det bestemte Krav om, at der i hver Sparekasse skal føres to Kassebøger af to forskellige Personer, efter Kommissionens Skøn er af ikke ringe Betydning, idet en saadan Ordning er egnet til i væsentlig Grad at vanskeliggøre Bedragerier, ligesom Bestemmelsen om, at der skal føres en Udlaansbog, i hvilken bl. a. Indbetaling af Afdrag og Renter skal opføres, vil være til væsentlig Lettelse for Tilsynet med Kasserne. Der har indenfor Kommissionen hersket nogen Tvivl om Betimeligheden af Fordringen om, at ogsaa Renteindbetalingerne skulle opføres i Udlaansbogen, idet det i mange Sparekasser ikke har været Sædvane at foretage saadan Indførelse, og denne Bestemmelses Gennemførelse saaledes vil medføre en ikke ringe Forøgelse af Arbejdet for vedkommende Kasses Personale. Fler-tallet har imidlertid under Hensyn til, at det er af væsentlig Betydning for Bedømmelsen af Værdien af de af Sparekasserne givne Laan at have sikker Oplysning om, hvorvidt der behørig er svaret Renter deraf, og at saadan Oplysning, saafremt Renteindbetalingerne ikke opføres i Udlaansbogen, kun med stort Besvær og Tids-spilde vil kunne erhverves af Tilsynet, ment at burde fastholde Kravet om Optagelsen i Lovforslaget af denne Bestemmelse.

Til § 11.

Denne Bestemmelse svarer i det væsentlige til Bestemmelsen i den nugældende Sparekasselovs § 4. Under Hensyn til, at Svingningerne i Kurserne paa Børspapirerne ofte i vor Tid ere meget betydelige

fra det ene Aar til det andet, og til, at det for Ansættelsen af Værdien af saadanne Papirer som dem, i hvilke det er foreslaaet tilladt Sparekasserne at anbringe deres Midler, vil være naturligt at anvende en Gennemsnitsberegning baseret paa en noget længere Aarrække for at modvirke et enkelt eller enkelte Aars særlig høje eller særlig lave Kursers overvejende Indflydelse paa Værdiansættelsen, har man foreslaaet at forandre den i den nugældende Sparekasselov indeholdte Bestemmelse om, at indtil de to forudgaaende Aar medtages ved Gennemsnitsberegningen, til, at indtil 4 forudgaaende Aar eventuelt ville være at medtage ved denne.

Til § 12.

Det er sikkert fra alle Sider anerkendt, at de i den nugældende Sparekasselovs § 5 indeholdte Bestemmelser om Revisorernes Virksomhed have vist sig at være utilstrækkelige. At Revisorernes Virksomhed i mange, ja i de allerfleste Sparekasser, har været præget baade af Nidkærlighed og Dygtighed, kan vel ikke nægtes; men det kan paa den anden Side ikke bestrides, at Erfaringerne tilfulde have godtgjort Ønskeligheden af overfor de dog ikke helt faa Revisorer, hvis Virksomhed ikke kan karakteriseres paa denne Maade — Revisorer, der enten har savnet Evne til selv at bedømme, hvori deres Virksomhed skulde bestaa, eller Villie til at se dette og til at handle derefter —, at have nøjere Forskrifter, hvis Ikke-Overholdelse kan vides at ville medføre betydeligt Ansvar. Kommissionen har derfor anset det for rigtigt i selve Forslaget at optage Bestemmelser, der indeholde Hovedbestemmelserne for Revisorernes Virksomhed, idet man dog har anset det ønskeligt at forbeholde Indenrigsministeren, hvis denne maatte anse saadant fornødent, at give nærmere vejledende Regler for Revisionen.

Idet man i det væsentlige skal indskrænke sig til at henvise til de i denne Paragraf foreslaaede Bestemmelser, der formentlig tilstrækkelig ville tale for sig selv, skal det blot bemærkes, at Kommissionen — belært ved den seneste Tids Begivenheder — har ment at burde optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at Revisorerne, saafremt Kassens Værdipapirer ere deponerede andetsteds, ville have at forvise sig om Receptionernes og Nummerfortegnelsernes Rigtighed ved Henvendelse i de paagældende Instituter.